

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **J. P.**
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem
Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, č. j. KUKHK-32664/DS/2015/GL

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, č. j. KUKHK-32664/DS/2015/GL, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále jen „správní orgán“) ze dne 7. 10. 2015, č. j. MuJc/2015/13682/DOP/Kaf, sp.zn. DOP 289/2015, a toto potvrzeno. Tímto

prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že porušil ustanovení § 32 odst. 1 zákona o silničním provozu, když dne 15. 5. 2015 řídil motorové vozidlo tovární značky VW Bora, registrační značky xpo silnici II. třídy č. 501, v katastru města Jičína, po Kollárově ulici, přičemž neměl rozsvíceno stanovené osvětlení. Blokovou pokutu ve výši 200,-Kč odmítl zaplatit, proto byla věc projednána ve správním řízení, v němž byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.700,-Kč a zároveň povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce uplatnil v žalobě celou řadu námitek. Předně brojil proti tomu, že jeho zmocněnec nebyl přes výslovnou žádost poučen v odvolacím řízení o tom, která oprávněná osoba bude v jeho věci rozhodovat a dále namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí způsobenou tím, že žalovaný aproboval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přestože je podle žalobce vadné z následujících důvodů.
3. Správní orgán prvního stupně podle něho v rozhodnutí žádným způsobem nezhodnotil prováděné důkazy a nevyvodil z nich žádné závěry. Jeho jediným závěrem o provedených důkazech je konstatování, že: *„hodnotil všechny důkazy samostatně i v jejich vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že jste se neřídil v provozu na pozemních komunikacích pravidly provozu...“*. Není v něm vůbec uvedeno, z jakých konkrétních důkazních prostředků a jaké konkrétní závěry o průběhu skutkového děje se vyvozují. Další pochybení správního orgánu žalobce spatřuje v „provedení“ důkazu svědeckou výpovědí policistů, když *„Správní orgán uvádí, že žalobce měl podle policistů se spácháním přestupku souhlasit a měl pouze odmítnout uhrazení pokuty. Tyto závěry však vyplývají pouze z reprodukované výpovědi žalobce, kterou měl učinit na předmětném místě před policisty. Reprodukovaná výpověď je však jako důkazní prostředek nepoužitelná, neboť v podstatě obchází zákaz použití úředního záznamu jako důkazního prostředku, když k jeho obsahu je vyslechnuta osoba, jenž byla podání vysvětlení, o němž má být úřední záznam sepsán, přítomna.“* Odkazoval přitom na rozhodnutí Nejvyšší správního soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 – 42. Žalobce zdůraznil, že policistům jasně sdělil, že nesouhlasí s tím, že by se dopustil přestupkového jednání a pokutu odmítl zaplatit. To, že mu nesvítlí světla, se dozvěděl až od policistů, do té doby měl za to, že jsou ve stejném stavu, v jakém byla, když vyjížděl a kontroloval je, tedy v naprostém pořádku. Poté, co ho policisté na tuto skutečnost upozornili, zjistil, že došlo k poškození pojistek zajišťující elektrický obvod světel denního svícení, pojistku na místě vyměnil a dál mohl pokračovat v jízdě s vozidlem osvětleným v souladu s předpisy. Policisté však odmítli tuto skutečnost reflektovat a požadovali po žalobci uhrazení pokuty, s čímž žalobce nesouhlasil.
4. Dále se žalobce vyjádřil ke své částečné pasivitě v průběhu řízení, kterou dával do souvislosti s tím, že mu nebylo sděleno jméno oprávněné osoby, která bude v jeho věci rozhodovat. Navíc měl za to, že vzhledem k tristní kvalitě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, projevující se například absencí obligatorních stránek výroku, se

důvodně domníval, že žalovaný musí v průběhu odvolacího řízení dojít i bez námitek žalobce k závěru, že rozhodnutí orgánu prvního stupně je nezákonné a nepřezkoumatelné a věc tak bude vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení.

5. Žalobce dále namítal rozpor výroku prvostupňového rozhodnutí s § 77 tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, podle něhož je obligatorní náležitostí výroku o vině z přestupku rovněž i údaj o formě zavinění. Tento však ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně absentuje. V rozhodnutí chybí hodnocení subjektivní stránky přestupku, když rozhodnutí neobsahuje žádné přezkoumatelné právně kvalifikační úvahy správního orgánu o tom, v jaké formě zavinění měl žalobce údajný přestupek spáchat. Není tak dostatečně odůvodněno, zda předmětné jednání žalobce, bylo vůbec zaviněno, a tedy zda byl vůbec spáchán přestupek, respektive zda byla naplněna jeho subjektivní stránka, což je při stanovení viny za protiprávní jednání zcela zásadní náležitostí každého rozhodnutí. Absence takových úvah je samozřejmě důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí samo o sobě, tedy bez ohledu na konstatování formy zavinění v samotném výroku rozhodnutí. A žalobce pokračoval s tím, že: *„Žalovaný si zřejmě tuto vadnost rozhodnutí orgánu prvního stupně uvědomil, neboť jeho rozhodnutí obsahuje úvahu o tom, že žalobce spáchal přestupek aktivním jednáním, a to s nepřímým úmyslem.“* Žalovaný se tak zřejmě domnívá, že žalobce se po nastartování vozidla rozhodl, že tentokrát světla nezapne. Takovou variantu skutkového děje považuje za směšnou. Zavinění ve formě nepřímého úmyslu však nebylo podle žalobce žalobci prokázáno.
6. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost výše uložené sankce, neboť z rozhodnutí nelze nijak dovodit, jak k ní správní orgán došel. Správní orgán totiž *„odůvodnil“* výši sankce pouze odkazem na údajnou závažnost jednání žalobce, aniž by tuto svoji úvahu jakkoliv rozvedl. Žalobci tak byla udělena sankce vyšší, než minimální, aniž by správní orgán takovou výši pokuty přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Žalobce zastává názor, že v řízení nebyly zjištěny žádné relevantní přitěžující okolnosti, které by odůvodnily stanovení sankce v jiné výši, než na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.
7. Správní orgán prvního stupně sice hodnotil jako zásadní přitěžující okolnost to, že povinnost denního svícení trvá již několik let. Žalobce má však za to, že délka trvání zákonné povinnosti je naprosto irelevantní, neboť žalobce má povinnost právo znát a povinnost použít světla již v den účinnosti dané právní normy, a to naprosto stejným způsobem jako ji má nyní. Prvostupňový orgán dále hodnotil jako přitěžující okolnost výpis z evidenční karty řidiče, kde má mít žalobce evidováno celkem 6 záznamů. Správní orgán však vzal do úvahy při stanovování sankce i záznamy, které jsou starší jednoho roku, ačkoliv měl pro tyto přestupky použít institut zahlazení odsouzení a nepřihlížet k nim. V tomto směru se mimo odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, podle něhož *„správní orgán je při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) za přestupek (zde za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení.“* A dále na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, sp. zn. 60 A 1/2013-49.
8. Z uvedeného vyplývá, že nespáchal-li odvolatel za poslední rok žádný přestupek, měl na něj správní orgán hledět jako na osobu bezúhonnou, což je skutečnost, kterou měl hodnotit jako okolnost polehčující. Přitom z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně

vyplývá, že právě údajnou recidivu žalobce posuzoval správní orgán při výměře sankce v jeho neprospěch: „(je) třeba přihlídnout i k míře vaší dosavadní zachovalosti a bezúhonnosti, jak je shora uvedeno, kdy jste řidičem, který pravidla provozu občas porušuje.“

9. Správní orgán konečně opomenul vyhodnotit jako polehčující okolnost, že k události došlo kolem poledne, tedy v době, kdy je viditelnost zpravidla nejlepší, k jednání navíc došlo v obci, kde je riziko přehlédnutí vozidla žalobce ostatními účastníky z důvodu nerozsvícených světel minimální, neboť se zde z povahy věci zvýšený provoz předpokládá a dále místo, kde k přestupku došlo, je dostatečně přehledné.
10. Podle žalobce tak nebyla prokázána jediná relevantní skutečnost, která by mohla odůvodnit stanovení sankce v jakékoli jiné výši, než v nejmenší možné, neboť jsou dány toliko okolnosti polehčující. Vzhledem k tomu je rozhodnutí nezákonné a tato nezákonnost nebyla odstraněna ani v rozhodnutí žalovaného.
11. Žalobce uzavřel žalobu s tím, že správní orgány nedostatečně odůvodnily naplnění materiální stránky údajného přestupku, respektive se jí vůbec nezabývaly, neboť jejich rozhodnutí tento typ úvah vůbec neobsahují. Z ustálené judikatury přitom odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, z něhož příslušnou pasáž citoval. Z výše uvedených důvodů pak měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného nezákonná a nepřezkoumatelná. Navrhoval je proto obě zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 5. 2016. V něm nejdříve shrnul žalobcovy námitky a průběh přestupkového řízení před správními orgány. Poté konstatoval, že ve spisovém materiálu jsou založeny důkazy, které prokazují, že žalobce řídil předmětné motorové vozidlo a neměl rozsvíceno stanovené osvětlení. Odkazoval přitom na Oznámení o přestupku Policií ČR, protokol o ústním jednání ze dne 7. 10. 2015, protokoly o výsledku svědků ze dne 7. 10. 2015, jakož i na to, že vozidlo žalobce bylo zastaveno a jeho totožnost ověřena dle občanského průkazu.
13. K námitce týkající se zavinění žalovaný uvedl, že „*novela zákona o přestupcích účinná ke dni 01. 10. 2015, která přinesla povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění, dopadá na řízení o přestupku zahájená až po tomto datu. V dané věci bylo řízení zahájeno doručením příkazu, tj. dne 27. 07. 2015. Správní orgán tedy formu zavinění v dané věci neuváděl.*“ O tom, která úřední osoba se věcí zabývá informoval žalovaný žalobce až v rozhodnutí o odvolání.
14. Žalovaný uzavřel své vyjádření k žalobě tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, že posoudil všechny relevantní skutečnosti, jakož i závažnost jednání a důvodnost uložené sankce. Žalobou napadené rozhodnutí má za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s.ř.s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

16. Ke skutkovému stavu věci žalovaný uvedl, že: *„Odvolací orgán, odbor dopravy Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, po důkladném prostudování spisu zjistil, že obviněný dne 15. 5. 2015 řídil motorové vozidlo a při jízdě po pozemní komunikaci se dopustil přestupku. K přestupku došlo tak, že obviněný řidič jel v 13:25 hod. po silnici II. třídy č. 501, v katastru města Jičína, po Kollárově ulici, s osobním motorovým vozidlem tovární značky VW Bora, registrační značky x. V místě před zimním stadionem byl z důvodu nerozsvíceného stanoveného osvětlení na motorovém vozidle v provozu, za užití světelného a zvukového výstražného zařízení, spolu s rozsvícením nápisu „STOP!“, zastaven hlídkou dopravní Policie ČR. Při silniční kontrole řidič předložil veškeré doklady potřebné pro provoz a řízení motorového vozidla a po objasnění věci s přestupkem souhlasil. Proto byla řidiči za zjištěný přestupek uložena bloková pokuta ve výši 200,-Kč...“.* Zjištěné skutečnosti měl žalovaný za prokázané.
17. Krajský soud se neztotožňuje s takto zjištěným skutkovým stavem, neboť ze správního spisu nezjistil, že by žalobce s přestupkem souhlasil. Tato okolnost nevyplývá ani z Úředního záznamu ze dne 15. 5. 2015, č. j. KRP H-49175-3/PŘ-2015-050411, pořízeného zasahující hlídkou, ani z dalších listin správního spisu. V uvedeném Úředním záznamu se totiž k této otázce uvádí, že: *„Nstržm. M. panu P. sdělila, že se dopustil přestupku v dopravě tím, že neměl na vozidle rozsvíceno zákonem stanovené osvětlení, s čímž pan P. souhlasil a potvrdil, že opravdu z Mladé Boleslavi nesvítí. Následně panu P. nstržm. M. sdělila, že tímto jednáním porušil ustanovení § 32 odst. 1 z. č. 361/2000 Sb. a je podezřelý z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) z. č. 361/2000 Sb. a bude mu tedy uložena bloková pokuta ve výši 200,-Kč. Pan P. uvedl, že blokovou pokutu platit nebude a s přestupkem nesouhlasí.“* Krajskému soudu přitom jistě neunikl údajný slovní doprovod celé situace ze strany žalobce o tom, že je pojištěn proti pokutám a může si tak jezdit, jak se mu líbí.
18. Souhlas žalobce s přestupkem nevyplývá ani ze svědecké výpovědi nstržm. M., když ta k této otázce při své svědecké výpovědi dne 7. 10. 2015 uvedla toto:

„K věci navíc uvádím, že jsme službu vykonávali ve služebním motorovém vozidle v barevném provedení Policie ČR vybaveném majáky, kdy jsme při jízdě ulicí Kollárova v Jičíně jeli před vozidlem VW Bora, které nemělo rozsvíceno stanovené osvětlení a tak jsme vozidlo zastavili za užití výstražného modrého světla a za užití proměnného nápisu STOP POLICIE. Vozidlo zastavilo za námi v Kollárově ulici, kde jsme provedli standardní kontrolu Na to jsme mu sdělili, že se dopustil přestupku proti pravidlům provozu, neboť za jízdy neměl rozsvíceno osvětlení a za to jsme mu uložili pokutu ve výši 200,-Kč. Tuto pokutu jsem mu uložila já osobně. Řidič, ve kterém byl dle dokladů zjištěn pan P., souhlasil s tím, že nesvítí a uváděl, že nesvítí asi už z Mladé Boleslavi, ale uváděl, že s pokutou nesouhlasí, nic nepodepíše, a ať si oznámíme, co chceme, že on se k ničemu nevyjádří a nic nepodepíše, neboť má uzavřeno pojištění proti pokutám ...a že si může dělat, co chce, že jej pojišťovna vždy ze všeho dostane.“

19. Z uvedeného nelze dojít k závěru, že by žalobce s přestupkem souhlasil. Žalobce pouze nepopíral, že jel s vozidlem bez toho, aniž by bylo předepsaným způsobem osvětleno. Z uvedeného nelze ani dovodit, že by tak činil úmyslně, k čemuž dospěl žalovaný, tedy že za jízdy úmyslně nerozsvítil zákonem stanovené osvětlení vozidla. Proč by to ostatně dělal, když by tím zvyšoval ohrožení i sama sebe v provozu na pozemní komunikaci?
20. V tomto směru nejsou plně shodné ani svědecké výpovědi obou zasahujících policistů, když podle prap. L. B. žalobce s přestupkem souhlasil, kdežto podle nstržm. M. souhlasil pouze s tím, že nesvítil. Pro posouzení volní stránky k uvedenému stavu (zvláště pak s ohledem na popsání „*kasání se*“ žalobce, že si může dělat, co chce, a to z důvodu pojištění proti pokutám) ale postrádá krajský soud zejména závěr o tom, jak celá kontrola skončila? Respektive, co předcházelo tomu, než žalobce pokračoval v jízdě s již osvětleným vozidlem dle předpisu. Zda žalobce skutečně odstranil vytýkanou mu závadu výměnou pojistky, či jen za pomoci spínače světel. Tyto okolnosti nelze ze správního spisu zjistit. Žalobce v bodu 15 žaloby přitom uvedl, že *„Poté, co ho policisté na tuto skutečnost upozornili, zjistil obviněný, že došlo k poškození pojistek zajišťujících elektrický obvod světel denního svícení, pojistku na místě vyměnil a dál mohl pokračovat v jízdě s vozidlem osvětleným v souladu s předpisy.“* Žalovaný se k této části žaloby ani nevyjádřil. Pokud by však došlo k vypnutí světel v průběhu jízdy v důsledku technické závady, pak by mohlo jít o zásah a z něj plynoucí důsledek mimo možnosti žalobce bezprostředně jej nejen zjistit, ale i odstranit. Tedy myšleno závadu po jejím vzniku okamžitě (tedy fakticky během jízdy) odstranit.
21. Právě v těchto souvislostech třeba mít na paměti, že kromě naplnění stránky skutkové, o které není ve věci sporu (jízda motorovým vozidlem neosvětleným předepsaným způsobem), je nutným předpokladem pro spáchání přestupku rovněž zavinění přestupce. Tato otázka naplnění stránky volní ale zůstala v úvahách prvoinstančního správního orgánu zcela pomínuta a žalovaný se jí zabýval velmi kuse a nic nevypovídajícím způsobem. Dospěl totiž pouze k ničím nedoloženému a neodůvodněnému závěru, že žalobce spáchal přestupek aktivním jednáním, tedy úmyslně, přičemž k této otázce dále uvedl pouze to, že se *„Jedná o nepřímý úmysl, neboť s ohledem na výše uvedené věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem (zde neosvětlené motorové vozidlo), a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn“*. Z uvedeného pohledu tedy trpí žalované rozhodnutí namítanou nepřezkoumatelností.
22. Přestupkem je podle [§ 2 odst. 1 dřívějšího zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdejší znění](#), zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Přestupkem je tedy protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem.
23. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba vždy zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše.
24. Žalobce namítá, že mu zavinění ve formě nepřímého úmyslu nebylo prokázáno. V tom krajský soud žalobci plně přisvědčuje. Jak již uvedeno výše, prvoinstanční správní orgán se touto otázkou vůbec nezabýval a žalovaný v podstatě pouze konstatoval formu

zavinění, aniž by ji alespoň v základních rysech odůvodnil. Neuvedl totiž, v čem spatřuje uvedenou volní složku, tj. v podstatě vůli (chtění) spáchat daný přestupek, což je pro přestupky spáchané úmyslně charakteristické. Z jeho odůvodnění nelze zjistit, jakým způsobem si žalobce uvědomoval své jednání, jeho následky a srozumění se s ním.

25. Krajský soud si dovede představit spáchání daného přestupku formou úmyslu nepřímého v případě, pokud by byla např. snížena viditelnost a řidič vozidla by tudíž musel vidět, že mu nesvítí světla a přesto by v jízdě pokračoval. V přezkoumávané věci byl ale žalobce kontrolován v podstatě v poledních hodinách, takže tato možnost zřejmě nepřichází vůbec v úvahu. Za situace, kdy měla být příčinou neosvětlení vozidla technická závada (prasklá pojistka), která se vyskytla v průběhu jízdy (žalobce tvrdí, že vozidlo před jízdou kontroloval a bylo vše v pořádku), by pak takový stav zřejmě vznikl bez zavinění žalobce, ledaže by jeho vozidlo disponovalo ukazatelem takové závady. Není vyloučena ani situace, že uvedená závada byla na kontrolovaném vozidle delší dobu atd. To vše jsou ale momenty, které bylo třeba důkazně posoudit, což se ovšem v průběhu přestupkového řízení nestalo.
26. Vše tak nasvědčuje tomu, že v daném případě byly naplněny pouze formální znaky daného přestupku, když k němu došlo v průběhu jízdy a na vzniklý stav („*zhasnutí světel*“) nemohl žalobce bezprostředně reagovat. Že chybí jeho zavinění, přičemž bez zavinění se nemůže jednat ani o přestupek. V tom případě by šlo o nahodilost, za kterou by nebylo možno žalobce trestat. Výše uvedenými otázkami se však správní orgány zúčastněné na řízení vůbec nezabývaly a vzhledem k tomu trpí stejnou vadou – nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
27. Vzhledem k tomu krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány vázány právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.). Správní orgán tedy v intencích výše uvedeného věc znovu projedná a rozhodne o ní.
28. Pokud jde o další žalobní námitky, které již na výsledku řízení nemohly nic změnit, uvádí k nim krajský soud následující:
29. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že byl zkrácen na svém právu uplatnit své stanovisko v odvolacím řízení, resp. realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to tím, že mu v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v její věci rozhodovat. V důsledku toho prý pro něho bylo žalované rozhodnutí překvapivé, neboť zcela legitimně očekával, že před jeho vydáním bude žalovaným vyrozuměn o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou v jeho věci (viz i jeho odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, podle něhož: „*Řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže odvolací soud vydal tzv. překvapivé rozhodnutí. Překvapivým je takové rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat.*“).
30. Žalobou popsaný a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá krajský soud za žádoucí, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např.

obsažen v Komentáři správního řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: „*Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřiblíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.*“

31. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: „*...samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.*“
32. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada řízení o uvedeném přestupku by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale žalobcem nebyla vůbec tvrzena, natož prokázána. Nesdělení jména oprávněné osoby k vyřízení dané přestupkové věci (jeho odvolání) přitom žalobci nikterak nebránilo v tom, aby se seznámil s podklady rozhodnutí, vyjádřil se k nim a využil dalších procesních práv účastníka řízení.
33. Krajský soud nesdílí ani námitky ohledně nepoužitelnosti výslechu svědků (policistů) k věci jako důkazů, když podle žalobce pouze reprodukovali jeho výpověď. Nezpochybňuje přitom obsah usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012-42, nicméně dodává, že v oblasti přestupkového práva judikuje Nejvyšší správní soud jinak. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27, jenž žalobou napadený postup aprobejuje, když v něm mimo jiné uvádí následující:
„Z judikatury zdejšího soudu citované stěžovatelem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 150/2015 - 43, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS), je zřejmé, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký

výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam. Obdobné platí též pro oznámení o přestupku ze dne 20. 3. 2014, které představuje ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o přestupcích podklad pro zahájení řízení o přestupku. Podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu je přitom třeba rozumět všechny informace, údaje a skutečnosti, které mohou tak či onak přispět ke zjištění stavu věci v rozsahu vyžadovaném v § 3 správního řádu (viz Vedral, J. Správní řád. Komentář., BOVA POLYGON, Praha. 2006. s. 332). Podklady pro vydání rozhodnutí tak představují širší pojem než důkazní prostředky (§ 51 odst. 1 správního řádu), které ovšem mezi podklady pro vydání rozhodnutí také náleží.“

34. Pokud jde o výši sankce, bude v případě opětovného zjištění spáchání daného přestupku předmětem nových úvah, a to právě i s ohledem na způsob jeho zavinění. Proto má krajský soud za nadbytečné a předčasné se v tuto chvíli touto otázkou zabývat. Pokud by správní orgány v dalším průběhu řízení došly k závěru, že daný přestupek byl spáchán, je samozřejmé, že by se musely vypořádat i s námitkami proti výši pokuty, jež byly v žalobě vzneseny.

V. Náklady řízení

35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) po 3.100,- Kč, k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci žalobce jako plátcí DPH byla odměna povýšena o hodnotu této daně (§ 14a advokátního tarifu).
36. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. 8. 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce